

[Duetoft]

ret med på den type luderrejser i Østlandene eller i Mellemamerika, men vi andre har rent faktisk ikke været med på dem.

Da jeg var i Sydafrika — og jeg har fortvivlet forsøgt at fortælle hr. Riishøj det før — foregik det på den måde, at jeg lagde mit program. Jeg mødte de mennesker, som jeg ville møde. Jeg kom de steder i Sydafrika, hvor jeg ønskede at komme. Og så er jeg fløjtende ligeglad med, hvor pengene kommer fra, der betalte flyvebilletten. Og det er det, hr. Riishøj, der er sandheden. I stedet for at stå og påstå, at danske politikere på den måde skulle lade sig lægge ned af udenlandske regeringer. Det må være nogle erfaringer, hr. Riishøj har fra sit eget politiske virke.

Anden næstformand (Lilli Gyldenkilde):

Jeg skal gøre opmærksom på, at jeg anmoder folketingsmedlemmerne om at holde sig til parlamentariske, godkendte udtryk.

(Kort bemærkning).

Riishøj (SF):

Til fru Pia Kjærsgaard blot dette, at jeg konstaterede i mit indlæg, at det store sorte flertal i Sydafrika ikke har stemmeret, fortsat er berøvet stemmeret, at der ikke er kommet gang i det, vi kan kalde rundbordssamtaler mellem regeringen dernede og oppositionen om en afvikling af apartheid. Ergo er vi imod det forslag.

Hvis fru Pia Kjærsgaard kan oplyse mig om, at det sorte flertal faktisk har stemmeret ved parlamentsvalg, ved alle valg, på lige fod med hvide, så er det da en nyhed for mig, men det var i al stilfærdighed det, jeg konstaterede. Det kunne jeg forstå er forkert. Så må fru Pia Kjærsgaard altså gå op og dokumentere, at alle har stemmeret i Sydafrika ved alle valg på lige fod. Det var det, jeg sagde.

Så til hr. Duetoft. Den diskussion har vi jo haft før. Jeg har ikke været på nogen luderrejse i andre lande finansieret af Østeuropa eller nogen som helst. Jeg har betalt dem selv eller søgt fonde og også kulturudvekslingsaftaler og lignende, men det er jo et slagsmål om ord.

Når en udenlandsk stat betaler en rejse for et folketingsmedlem, så ligger det jo i bagevedet, at man forventer at kunne påvirke det pågældende medlem, og at sådan en rejse er nyttig for den pågældende stat. Det gælder enhver stat, ikke? Sådan er det. Men hvis man har den

modsatte opfattelse, så er det altså forkert. Der er også andre stater, i hvert fald USA, som finansierer nogle rejser for folketingsmedlemmer, også selvfølgelig med henblik på at gøre et godt indtryk. Jeg vil tro, at også den danske stat i andre lande finansierer rejser til Danmark, for at vi skal gøre et godt indtryk. Og det er jeg da overbevist om også er meningen, når Sydafrika udvælger nogle håndplukkede folketingsmedlemmer, som er imod sanktioner. Så er det selvfølgelig for at få nogle opinionsdannere i Danmark til fordel for den politik, man ønsker sig. Jeg mener, et andet standpunkt i den sag er naivt. Sådan opfører stater sig altså også over for hr. Duetoft og fru Annette Just og fru Pia Kjærsgaard.

Anden næstformand (Lilli Gyldenkilde):

Hr. Kelm-Hansen har ordet, men inden da skal jeg sige, at når der er grebet ind én gang over for et udtryk, som man ikke bør bruge, bør man altså ikke fortsætte med at bruge det samme udtryk, og det vil jeg anmode folketingsmedlemmerne om at overholde.

(Kort bemærkning).

Kelm-Hansen (S):

Jeg skal forsøge at overholde det, formanden netop har sagt, selv om det er lidt svært, når formanden ikke kan præcisere, hvad det er for et udtryk, det drejer sig om. Men jeg tror, det efterhånden er sivet ind de forskellige steder, og jeg synes heller ikke, at det har hævet debatten, at hr. Duetoft anvendte dette udtryk.

På den anden side vil jeg i fortsættelse af den debat, vi har haft tidligere, glæde mig over, at så mange folketingsmedlemmer som muligt kommer ud at rejse. Og i den henseende er det jo udmærket, at Fremskridtspartiet, som tidligere ikke har været til at formå til at tage nogen steder hen, nu rejser både betalt af den ene regering og også af den danske regering, som vi hørte tidligere her i dag. Så visse fremskridt sker der jo på de felter.

Jeg har under hensyn til dagens debat specielt interesseret mig for en rapport, som kom fra nogle repræsentanter for Venstres Ungdom. Efter apartheidlovgivningen, som de var meget kritiske over for, fandt de selv på, at nu skulle de til Sydafrika for at se på forholdene, og i den rapport, som de bagefter publicerede, skriver de bl.a om deres indtryk i Sydafrika: »Myndig-